

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky ve věci

žalobce: P. Z.

zastoupený advokátkou Mgr. Alenou Šlaisovou
sídlem Havlíčkova 147, 537 01 Chrudim

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2017, č. j. KrÚ 43105/80/2017/OMSŘI/Es-6,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, č. j. KrÚ – 43105/80/2017/OMSŘI/Es-6, ze dne 17. 10. 2017, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko, stavebního úřadu, ze dne 24. 4. 2017, č. j. Hl 2394/2017/SÚ, kterým bylo

rozhodnuto o umístění stavby „*nástavba a stavební úpravy rodinného domu B. č. p. X, Hlinsko*“, na pozemku st. parc. č. X v kat. území B. u H. (dále jen jako „*předmětná stavba*“ nebo „*předmětný záměr*“), a dále stanoveny podmínky pro umístění a provedení předmětné stavby.

Žalobní body:

2. Žalobce v žalobě obecně namítá, že žalované rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a je nesprávné. Má za to, že krajský úřad nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a dále, že krajský úřad na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Žalobce v odvolání namítal, že projektová dokumentace k předmětné stavbě nijak neřeší půdorys 1. NP předmětné stavby. Žalovaný se však s námitkou žalobce vypořádal pouze sdělením, že předmětná stavba se netýká 1. NP a není tedy potřeba projektovou dokumentaci k 1. NP v řízení požadovat.
3. Dále žalobce namítá, že samotná přístavba rodinného domu (garáž) je postavena v požárně nebezpečném prostoru nemovitosti ve vlastnictví žalobce. Žalovaný správní orgán a před ním správní orgán I. stupně vůbec nevzaly v potaz, že již samotná přístavba je realizována v požárně nebezpečném prostoru nemovitosti ve vlastnictví žalobce, jak plyne z žalobcem předloženého znaleckého posudku vypracovaného soudním znalcem J. M. Ve znaleckém posudku je též učiněn závěr, že projektová dokumentace přístavby (garáže) vůbec neobsahuje požárně bezpečnostní řešení stavby (dále jen „PBŘS“), přičemž vzhledem ke skutečnosti, že garáž byla provedena jako přístavba a musí se tedy považovat za jednu stavbu s rodinným domem, muselo být PBŘS pro přístavbu (garáž) zpracováno. Předmětná stavba pak tvoří s přístavbou jeden celek, a je tedy třeba řešit PBŘS v celkovém kontextu. Právě z tohoto důvodu vnímá žalobce jako nesprávný postup správních orgánů, které jeho námitky ohledně přístavby (garáž), která se nachází v požárně nebezpečném prostoru mezi stavbou rodinného domu a sousední stavbou ve vlastnictví žalobce, posoudily jako nedůvodné, jelikož v 1. NP nebude docházet k žádným stavebním pracím, a tudíž dle nich není 1 NP předmětem stavebního řízení. Takovým postupem správní orgány dle žalobce způsobily, že nedošlo k řádnému zjištění rozhodných skutečností a nebyl tak ani posouzen zásadní důkaz v řízení, a to znalecký posudek předložený žalobcem.
4. Závěrem žaloby namítá žalobce nesprávný postup žalovaného v posouzení usnesení Okresního soudu v Chrudimi ve věci odstranění přístavby, když žalovaný dovodil, že se jedná o vlastnický spor o část pozemku pod garáží, a jako takový tudíž nemá vliv na společné územní a stavební řízení (dále také jako „stavební řízení“). Takové závěry jsou mylné především z toho důvodu, že z usnesení je patrné, že nejde o vlastnický spor, naopak je z usnesení patrné, že přístavba (garáž) je v rozporu s předpisy veřejného práva upravujícími oblast požární bezpečnosti, a proto bylo namístě zvážit přerušování řízení o umístění a povolení předmětné stavby.
5. Žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

6. Žalovaný se ve svém vyjádření vyjádřil ke konkrétním žalobním bodům, přičemž setrval na svém posouzení uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Okolnosti rozhodné ve věci:

7. Dne 30. 1. 2017 podaly J. H. a Z. S. žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení k realizaci stavby „*nástavba a stavební úpravy rodinného domu B. č. p. X, H.*“, na pozemku st. parc. č. X v kat. území B. u H. Žadatelky jsou spoluvlastnicemi zmíněné stavby, která sousedí s nemovitostí žalobce, jejíž součástí je také žalobcova truhlářská dílna. Žadatelky již v minulosti realizovaly stavbu garáže, která nebyla dle názoru žalobce postavena v souladu se stavebním záměrem, měla především porušovat požárně-bezpečnostní předpisy. Z tohoto důvodu se žalobce snažil zákonnými postupy hájit svá práva jako účastník kolaudačního řízení. Postavení účastníka však nebylo žalobci přiznáno. Svých práv se žalobce nedomohl ani u Okresního soudu v Chrudimi, který postoupil jeho návrh k odstranění stavby stavebnímu úřadu k projednání, stavební úřad však neshledal žádný důvod, pro který by řízení o odstranění stavby zahájil.
8. Jelikož žádost k vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení obsahovala veškeré zákonné náležitosti, oznámil správní orgán I. stupně zahájení společného územního a stavebního řízení a stanovil datum pro ústní jednání. Součástí předložené společné projektové dokumentace byla studie zastínění vypracovaná Ing. P. K., autorizovaným inženýrem, dále požárně-bezpečnostní řešení stavby vypracované Ing. Z. S., autorizovaným inženýrem, a také souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje, územního odboru Chrudim (dále již jen jako „HZS PK ÚOCH“). Ještě před tímto ústním jednáním obdržel stavební úřad námitky a následně jejich doplnění ze strany žalobce. Veškeré podklady byly projednány na ústním jednání dne 3. 3. 2017, při kterém žalobce setrval na svých námitkách. Správní orgán následně vydal dne 24. 4. 2017 rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby a dále také byly stanoveny podmínky pro umístění a provedení předmětné stavby. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. Důvody odvolání se v jádru shodují s žalobními body, jelikož žalobce v odvolání brojil proti nesprávnému posouzení požárně-bezpečnostního řešení stavby jako celku, čímž de facto brojil proti souhlasnému závaznému stanovisku HZS PK ÚOCH. Z tohoto důvodu nechal žalovaný posoudit zmíněné stanovisko nadřízeným orgánem, Generálním ředitelstvím Hasičského záchranného sboru ČR (dále jen jako „GR HSZ ČR“). Nadřízený orgán tak na žádost přezkoumal zmíněné stanovisko a dospěl k závěru, že bylo vydáno v souladu se zákony. Žalovaný poté seznámil žalobce se zjištěnými skutečnostmi a vydal dne 17. 10. 2017 žalované rozhodnutí, ve kterém odvolací námitky žalobce shledal nedůvodnými a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Posouzení věci krajským soudem:

9. Krajský soud na tomto místě považuje za vhodné uvést, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje

nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. k tomuto odstavci rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9; ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13; rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

10. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).
11. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Není přitom smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
12. Na tomto místě považuje krajský soud za vhodné shrnout právní úpravu dopadající na společné územní a stavební řízení dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném do 31. 12. 2017. Dle § 94a odst. 1 stavebního zákona vydá stavební úřad rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení (společné rozhodnutí) na základě provedeného společného řízení za podmínky, že stavebník připojí společnou dokumentaci, která musí splňovat požadavky na dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí a požadavky na projektovou dokumentaci pro vydání stavebního povolení. Na základě těchto ustanovení je stavebník povinen zejména předložit doklad prokazující vlastnická práva, souhlasná závazná stanoviska dle zvláštních předpisů, úplnou projektovou dokumentaci a další zákonem stanovené náležitosti. Takto předložené podklady přezkoumá příslušný stavební úřad dle stavebního zákona. V tomto řízení bude účastníkem dle § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona vlastník sousedního

pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním záměru přímo dotčeno. Takovému účastníkovi přiznává stavební zákon práva k hájení svých zájmů, zejména má účastník řízení právo vznášet v řízení námitky vůči podkladům stavebního řízení. S takovými námitkami se musí stavební úřad ve svém rozhodnutí náležitě vypořádat. Pokud však dojde stavební úřad k závěru, že žádost splňuje veškeré zákonné náležitosti, dojde k vydání společného rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení.

13. Z podané žaloby (ostatně jako z odvolání) jasně vyplývá, že žalobce brojí proti záměru „*nástavba a stavební úpravy rodinného domu B. č. p. X, H.*“ zejména z důvodu, že předmětná stavba nesplňuje dle žalobce požárně bezpečnostní předpisy, jelikož již samotná přístavba garáže (1. NP), kterou je třeba posuzovat společně s předmětným záměrem, se nachází v požárně nebezpečném prostoru nemovitosti žalobce. Žalobce tak de facto napadá podané závazné stanovisko, přičemž zároveň napadá postup stavebního úřadu ve věci již zkolaudované stavby garáže, jelikož v něm údajně nebylo řádně řešeno PBŘS garáže, ač byt dle žalobce řešeno mělo. Právě tato sporná otázka je mezi stranami stěžejní.
14. Krajský soud tak přezkoumal rozhodnutí žalovaného, který potvrdil postup a závěry stavebního úřadu, a konstatuje, že žaloba **není důvodná**.
15. Ze správního spisu předloženého krajskému soudu je zřejmé, že žadatelky předložily stavebnímu úřadu veškeré potřebné podklady, které byly potřeba k zahájení společného územního a stavebního řízení. Tuto skutečnost ani žalobce nespornuje. Namítá pouze pochybení v posouzení požárně-bezpečnostního řešení stavby v rámci společného řízení. Žadatelky v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, předložily společně s projektovou dokumentací také PBŘS zpracované na základě zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, autorizovaným inženýrem p. Ing. Z. S. Při posouzení předloženého PBŘS vycházel správní orgán I. stupně ze závazného stanoviska HZS PK ÚOCH, které předložily žadatelky na základě § 110 odst. 4 stavebního zákona, a ve kterém je učiněn závěr, že „*z obsahu posouzené dokumentace vyplývá, že jsou splněny požadavky požární ochrany bezpečnosti staveb kladené na danou stavbu vyhláškou č. 23/2008., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění vyhlášky č. 268/2011 Sb.*“ Z takto jednoznačně znějícího závěru vyvodil stavební úřad, že po stránce požárně-bezpečnostní nic nebrání realizaci předmětného záměru. S tímto závěrem se poté ztotožnil žalovaný, který v rámci odvolacího řízení nechal přezkoumat závazné stanovisko ZHS PK ÚOCH nadřízeným správním orgánem, tedy GŘ HSZ ČR. Nadřízený správní orgán posoudil závazné stanovisko HZS PK ÚOCH a dospěl k závěru, že bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Nadřízený orgán se v odůvodnění svého potvrzujícího stanoviska vypořádal i s dílčími námitkami žalobce, přičemž nebyly tyto námitky shledány důvodnými. V návaznosti na toto potvrzující závazné stanovisko posoudil žalovaný námitku o nesprávném posouzení PBŘS jako nedůvodnou.
16. V rámci soudního přezkumu požárně-bezpečnostního řešení stavby, kterou žalobce svou žalobou napadá, krajský soud zdůrazňuje, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015, ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království, Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti

řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

17. Ve světle zmíněné judikatury dospěl krajský soud k závěru, že je namístě se se závěrem žalovaného ztotožnit. Ve stavebním řízení je za účelem posouzení požárně-bezpečnostního řešení stavby vyžadováno, aby jako takové bylo zpracováno autorizovaným inženýrem a posouzeno právě závazným stanoviskem Hasičského záchranného sboru, který posoudí stavební záměr a PBŘS s ohledem na technické podmínky požární ochrany staveb a vydá o tom své závazné stanovisko. Je to totiž právě osoba autorizovaného inženýra a hasičský záchranný sbor, který má na rozdíl od stavebního úřadu požadované odborné znalosti nutné k náležitému zpracování a posouzení PBŘS, tedy k posouzení, zda předložené PBŘS obsahuje náležitosti v souladu s ust. § 41 vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru, ve znění vyhlášky č. 221/2014. Dále také posoudí, zda PBŘS splňuje též technické podmínky ochrany staveb v souladu s vyhláškou č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění vyhlášky 268/2011 Sb. Tímto závazným stanoviskem je pak stavební úřad ve stavebním řízení vázán. Závazné stanovisko není dle své povahy samotným rozhodnutím (§ 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále též „správní řád“) a nelze se tak proti němu odvolat. Odvolání je pak umožněno proti samotnému rozhodnutí, které bylo na základě závazného stanoviska vydáno a v rámci odvolacího řízení iniciovat přezkum závazného stanoviska dle §149 odst. 4 správního řádu (dle tehdy platné a účinné právní úpravy) u nadřízeného orgánu. K tomuto postupu ve zde projednávané věci došlo, když žalobce podal proti rozhodnutí odvolání a odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska u nadřízeného GŘ HZS ČR, který závazné stanovisko potvrdil.

18. Krajský soud aplikoval postup soudního přezkumu judikovaný ESLP ve věci Fazia Ali v. Spojené království, pro přezkum podkladů, na základě kterých bylo vydáno žalované rozhodnutí a dospěl k závěrům, že závazná stanoviska posuzující PBŘS vypracované autorizovaným inženýrem, byla vydána příslušnými orgány (což žalobce ani nespornuje), jednalo se o posouzení vyžadující zvláštní odborné znalosti v oboru požární bezpečnosti, účastníci měli k dispozici nástroje nápravy možných pochybení při vydání závazného stanoviska, které byly dokonce ve zde projednávané věci využity (přezkum závazného stanoviska nadřízeným orgánem). Pokud tedy bylo ve stavebním řízení vydáno závazné souhlasné stanovisko HZS PK ÚOCH, které bylo později potvrzeno GR HSZ ČR, není v žádném případě pravomocí správních orgánů a soudu nahrazovat jejich odborné posouzení posouzením vlastním. Úkolem stavebního úřadu, žalovaného v rámci limitů dle § 89 odst. 2 správního řádu a stejně tak soudu v mezích žalobních bodů je zjistit, zda závazné stanovisko bylo vydáno na základě dostatečných podkladů, zda bylo řádně odůvodněno a zda potvrzující závazné stanovisko nadřízeného orgánu dostatečně vypořádalo námitky odvolatele, k čemuž v daném případě došlo.
19. Seznam podkladů, z nichž nadřízený orgán vycházel, je dostatečný, což vyplývá z jejich souhrnu v potvrzujícím závazném stanovisku obsaženém (závazné stanovisko, odvolání, PBŘS Ing. Z, S, ze dne 1. 12. 2016, námitka odvolatele ze dne 7. 2. 2017, výkresy z 10/2016: situace a POV, půdorysy 2. NP, pohledy, stávající pohledy, půdorys 1. NP, půdorys 1. P.P., situace; fotodokumentace stávajícího stavu, pohled z východu, ze severu, ze západu, průvodní a souhrnná technická zpráva ke stavebnímu povolení vypracovaná J. D., autorizovaným stavitelem pro pozemní stavby.) Uvedené podklady byly dostatečně popisné pro ucelené posouzení problematiky požární bezpečnosti ve vztahu k předmětu řízení. Nadřízený orgán tak posoudil výše zmíněné podklady a rovněž námitky žalobce ze dne 7. 2. 2017 včetně doplnění těchto námitek ze dne 9. 2. 2017, které žalobce zopakoval v podaném odvolání. Žalobce namítal, že (i) požárně-bezpečností řešení stavby neodpovídá skutečnosti. Materiál konstrukce RD je v rozporu s popisem PBŘS, navíc (ii) projektová dokumentace neřeší půdorys 1. NP. Žalobce dále namítal, že (iii) přístavba (garáž) se nachází v požárně nebezpečném úseku truhlářské provozovny žalobce. Tato přístavba tvoří s novou nástavbou jeden celek (iv) a je třeba je posuzovat společně, přičemž je v PBŘS uvedena také chybně proluka mezi stavbami - 4,4 m. S uvedenou nástavbou žalobce nesouhlasil též z důvodu (v) zastínění střechy truhlářské dílny, jelikož ji bude osazovat fotovoltaickými články. V doplnění poté uvedl, že (vi) půdorys 1. NP (tak, jak jej obdržel) neodpovídá skutečnosti, jelikož v něm není zanesena přístavba garáže s prádelnou.
20. Potvrzující závazné stanovisko nadřízeného orgánu obsahuje vypořádání všech vznesených námitek, které žalobce fakticky uvedl též v odvolání. Závazné stanovisko nadřízeného orgánu na straně 3-4 obsahuje konkrétní argumentaci k námitkám žalobce. Konkrétně pak lze uvést, že námitku (i) nadřízený orgán vypořádal poukazem na absenci důkazů o žalobcově tvrzení. Námitka (ii) nebyla nadřízeným orgánem uznána jako důvodná, neboť 1. NP není předmětem stavebního řízení a není tedy třeba řešit půdorys stávajících částí domů. K námitce (iii) žalobce, že přístavená garáž je v požárně nebezpečném prostoru žalobcovy truhlářské dílny, nadřízený orgán uvedl, že směrem k navrhované nástavbě se nenacházejí požárně otevřené plochy, a proto se požárně nebezpečný prostor nestanoví. K námitce odstupových vzdáleností (iv) se nadřízený orgán vyjádřil též dostatečně, když uvedl, že vzdálenosti jsou uvedeny správně, jelikož jsou uvedeny vzdálenosti od měněných

částí domu, tedy těch částí, které se stavebního řízení týkají. K námitce zastínění (v) nadřízený orgán konstatoval, že zastínění střechy žalobce z důvodu budoucí instalace fotovoltaických článků není předmět ochrany veřejného zájmu na úseku požární ochrany. K poslední námitce žalobce (vi) nadřízený orgán uvedl, že i ta je nedůvodná, jelikož 1. NP není předmětem stavebního řízení, tudíž není namístě posuzovat půdorys 1 NP.

21. Takto vypracované potvrzující závazné stanovisko obsahuje veškeré zákonné náležitosti a je proto podkladem pro rozhodnutí o odvolání, tedy nebylo třeba žádat jeho doplnění. Za dané situace byl žalovaný tímto závazným stanoviskem vázán. Obdobně Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, čj. 5 A 241/2011-69 k přezkumu rozhodnutí, jehož podkladem bylo závazné stanovisko, uvedl: *„Žalovaný sám se nemůže odborně vyjadřovat k námitkám týkající se hluku a ochrany veřejného zdraví; právě proto je ve správním řádu z roku 2004 upraven postup přezkumu závazných stanovisek tak, aby se k dílčím odborným závěrům mohly vyslovit k tomu příslušné nadřízené odborné orgány. Zároveň platí, že správní soud přezkoumává závazná stanoviska dotčených orgánů a k nim vydané potvrzující nebo měnící akty nadřízených orgánů až v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí (zde proti stavebnímu povolení). Zjistí-li soud podstatnou vadu závazného stanoviska či aktu nadřízeného orgánu, nemůže udělat nic jiného než zrušit napadené rozhodnutí – ačkoli si je zároveň vědom toho, že žalovaný sám nemohl doplnit vadný či nedostatečný akt odborného orgánu „vlastními silami“. Úkolem žalovaného však je, aby v řízení byly řádně vypořádány i odborné otázky, k jejichž řešení on sám není příslušný; musí tedy dbát na to, aby se nadřízený orgán vyjádřil ke všem konkrétním odvolacím námitkám, které se týkají jeho působnosti, a pokud to předložený akt nesplňuje, musí žádat o doplnění.“* V případě, že takového doplnění není v řízení třeba, je stanovisko nadřízeného orgánu pro stavební úřad závazné a není úkolem správního orgánu, jak již bylo zmíněno, posuzovat odbornou stránku stanoviska a nahrazovat odborné posouzení posouzením vlastním.
22. Lze též citovat Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 23. 8. 2018, č. j. 5 As 182/2017 – 68 uvedl: *„[26] Také v případě přezkumu závazných stanovisek podle § 149 odst. 4 správního řádu se uplatní pravidla rozsahu přezkumu dle § 89 odst. 2 správního řádu. Nadřízený orgán je tedy povinen přezkoumat zákonnost závazného stanoviska; věcnou správnost se zabývá jen v rozsahu uplatněných námitek, popř. tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. [27] V rozsudku ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009 - 163, Nejvyšší správní soud k této otázce dovodil, že „v pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad. (...) Finální závěr, zda posuzovaná stavba je či není v souladu se všemi chráněnými zájmy, je plně v kompetenci stavebního úřadu“ (podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126).“*
23. Lze tak shrnout, že pro stavební řízení byly dodrženy zákonné požadavky dopadající na požární bezpečnost stavby, požární bezpečnostní řešení stavby bylo vypracováno autorizovaným inženýrem zapsaným u České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (obor požární bezpečnost staveb a pozemní stavby), takto zpracované řešení bylo posouzeno HZK PK ÚOCH, jehož souhlasné závazné stanovisko bylo potvrzeno GŘ HZS ČR. Na základě těchto skutečností musí krajský soud

konstatovat, že požárně-bezpečnostní řešení stavby bylo před správními orgány dostatečně řešeno, skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn. Na této situaci nezměnil nic ani znalecký posudek J. M., znalce z oboru požární ochrana, ze dne 16. 1. 2017 předložený žalobcem v odvolacím řízení. Na straně 5. znaleckého posudku je učiněn závěr: *„v požárně nebezpečném prostoru od každé stavby nesmí být, až na výjimky, umístěna žádná jiná stavba. V případě truhlárny p. P. Z. byla tato zásada porušena, protože garáž sousedek je umístěna v požárně nebezpečném prostoru truhlárny, a tím stavbu truhlárny ohrožuje.“* Jak již bylo opakovaně řečeno, předmětem zde projednávaného společného územního a stavebního řízení není již zkolaudovaná přístavba garáže, nýbrž nástavba rodinného domu, tudíž nemohl být závěr uvedeného znaleckého posudku na zde projednávanou věc aplikovatelný, jak správně zhodnotil žalovaný (str. 6 žalovaného rozhodnutí).

24. Stejný postoj zaujal zdejší krajský soud ke znaleckému posudku téhož znalce ze dne 4. 7. 2018, který byl sice soudem proveden jako důkaz, avšak z provedeného důkazu vyplynulo, že nemůže do věci vnést nové relevantní skutečnosti, a to zejména proto, že se odchyluje od předmětu řízení. To je seznatelné již z položených otázek v posudku a z příslušných odpovědí (1. osazení protipožárních dveří mezi rodinným domem a garáží, 2. požárně nebezpečný prostor 1 NP včetně garáže, 3. stav PBŘ celého objektu, 4. materiálové provedení garáže a šíření případného požáru z garáže na objekt truhlárny). Nadto krajský soud poukazuje na to, že řízení před správním soudem není pokračováním řízení před správními orgány, žalobce měl veškeré námitky uplatnit nejpozději při vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí žalovaného, čehož využil, když předložil znalecký posudek ze dne 16. 1. 2017. Již z předběžného posouzení použitelnosti uvedeného posudku jako případného důkazu přitom vyplynulo, že není ve věci relevantní, neboť se míjí s předmětem řízení. Pro úplnost krajský soud dodává, že i provedení druhého znaleckého posudku jako důkazu bylo jaksi „nad rámec“ rozsahu dokazování před soudem, a to pro uvedenou zásadu správního soudnictví, které není pokračováním správního řízení, a rovněž pro irelevanci takového důkazu ve vztahu k předmětu řízení, která vyplynula již z předběžného posouzení posudku dle zadaných otázek.
25. Jak již bylo řečeno výše, není oprávněním soudu nahrazovat odborná stanoviska stanoviskem vlastním, pokud soud nedisponuje potřebnými odbornými znalostmi, mezi které jistě nepatří požárně-bezpečnostní posouzení stavby. V dané věci přitom nadřízený orgán v podaném potvrzujícím závazném stanovisku dostatečně vypořádal námitky žalobce, tudíž jím byl žalovaný při svém rozhodování vázán. V tomto případě je i ze znaleckého posudku předloženého soudem zjevné, že ten se soustředí zejména na PBŘS již zkolaudované stavby (garáže, 1. NP), která není předmětem tohoto řízení, jak již bylo žalobci mnohokrát sděleno. Z projektové dokumentace je nepochybné, že předmětem stavebního řízení je nástavba 2. NP (ložnice) rodinného domu a nikoliv již stojící zkolaudovaná garáž s prádelnou. Předmětem stavebního řízení jsou dle stavebního zákona pouze stavební záměry, které chce osoba zrealizovat. Lze citovat: *„Stavební řízení představuje jeden z procesů, jimiž musí osoba zamýšlející provedení určité stavby projít, chce-li svůj záměr uskutečnit v souladu s právními předpisy. Stejně jako v případě řízení územního, je i řízení stavební jedním z druhů správních řízení. Jeho účelem je vydání rozhodnutí, jímž se zakládá právo realizovat stavební činnost, vedoucí ke vzniku stavby (§ 9 správního řádu). (komentář k ust. § 108 stavebního zákona, Leges, dostupné v aplikaci ASPI) Předmětem stavebního řízení tak nemůže být již stavba realizovaná a zkolaudovaná, která prošla*

zákonným stavebním řízením, na základě kterého byla postavena. A právě z tohoto důvodu nejsou námitky co do PBŘS zkolaudované garáže v řízení o nástavbě 2. NP namístě.

26. Stejně nahlíží krajský soud i na žalobní námitku žalobce, že projektová dokumentace neřeší půdorys 1. NP. Touto námitkou se zabývalo též GŘ HZS ČR, které konstatovalo, že „*přístavba garáže s prádelnou není předmětem navrhované nástavby a stavebních úprav (obě zmíněné přístavby jsou pro toto řízení vedoucí ke stavebnímu povolení považovány za stávající části domu)*.“ Není úkolem stavebních úřadů ve stavebním řízení ani není úkolem správních soudů posuzovat vedle předmětného záměru též záměr již realizovaný a zkolaudovaný, jelikož o již zrealizovaném záměru bylo vedeno stavební řízení, ve kterém byla posuzována projektová dokumentace i s PBŘS, tedy účastníci stavebního řízení měli nástroje na ochranu svých práv. To, jakým způsobem a v jakém rozsahu takových nástrojů využili, je již na uvážení každého účastníka, jelikož je to právě na účastníkovi řízení, aby svá práva zákonným způsobem chránil. Žalobcová námitka, že již stávající stavba garáže nesplňuje požárně-bezpečnostní předpisy, že tudíž nelze realizovat předmětný záměr, jelikož je třeba je posuzovat společně, je tak nedůvodná.
27. Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku žalobce napadající nesprávné posouzení usnesení Okresního soudu v Chrudimi, č.j. 14 C 13/2017-8 ze strany žalovaného. Zdejší soud po prostudování zmiňovaného usnesení musí konstatovat, že soudu není zřejmé, jakým způsobem z usnesení vyplývá, že přístavba (garáž) je v rozporu s předpisy veřejného práva upravujícími oblast požární bezpečnosti a proto mělo být dle žalobce namístě přerušení řízení o umístění a povolení předmětné stavby. Z usnesení je naopak zřejmé, že Okresní soud v Chrudimi řízení o odstranění stavby, jak se jej domáhal žalobce, zastavil, a to s odkazem na § 7 odst. 1 o.s.ř. v návaznosti na § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, jelikož soudy v civilním řízení nejsou pravomocné jakkoliv rozhodovat spory, které nevycházejí z poměrů soukromého práva. Tvrzení žalobce, že z usnesení jasně plynou skutečnosti, které mohou způsobit přerušení stavebního řízení ve zde projednávané věci, je tak ničím nepodložené a soud posoudil tuto námitku žalobce jako nedůvodnou.
28. Soud tak přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci žalobcem uplatněných žalobních bodů a na základě výše uvedeného uzavřel, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 17. října 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu